

הצלבן

והציוני

מטורפי-הדת, "העולים החדשים" מאירופה, תבעו לתקוף את דמשק ולבזזה. התוצאה ידועה: צאלה אידן עלה לשילטון והביס את הצלבנים בקרב חיטין.

הפרופסור יהושע פראוור, חוקר תולדות הצלבנים, הבין שהשליטה בארץ-ישראל המערבית (עלי-ידי גוף לא-מוסלמי) מותנית בשליטה או באחיזה גם בארץ-ישראל המזרחית. מבחינה זו טעו הצלבנים, וטועים גם אנו במדיניות כלפי מצריים. הצלבנים (וגם ישראל) סברו שהמפתח לשליטה בארץ מצוי בשפך הנילוס, ולכן התבזזו במלחמות-סרק ובניסיונות כיבוש, ש-החלו בלואי התשיעי והסתייעו בדויד בן-גוריון ובגולדה מאיר. ולא היא: המפתח לקיומנו מצוי בעבר-הירדן. למצריים, בתור שכזו, אין שום אינטרסים בארץ-ישראל, ולנו אין שום עניין מדיני מערבה מקו עזה - שארם-אל-שייך.

ולבסוף - אולי כצימוק - כדאי לציין שגם מבחינה טכנית לא התחדש הרבה. מלחמותינו ומילחמות הצלבנים נהלו על-פי אותה טאקטיקה מוטעית. גם הם, כמונו, שמו דגש על הלם האגרוף המשוריין. ניתן היה לראות זאת יפה באיור שקישט את מאמרו של אבנרי, שם נראה חיל-השריון הצלבני מול הקשתים הקלים (הבזוקאים של ימינו) הערבים. האינסטינקט ההיסטורי של אבנרי מדהים בצלילותו, אך חבל שאינו יודע להסיק את המסקנות הנכונות.

עורר-דין א. שרגא, גבעתיים

על-פי התפיסה הראשונה, אין מקום לדו-קיום ערבי-יהודי במרחב. קווי המילחמות הבאות כבר משורטטות במפה, והשלום עם מצריים אינו אלא פסק-זמן שמעניק לנו הנשיא אל-סאדאת, ובנו תלוי אם נצלו או נבזבוזו.

אם אמנם סבור אבנרי שמתולדות ממלכת הצלבנים יש להסיק לגבי המדיניות הישראלית במרחב, יש בכך חידוש וגם צדק. וכדי לחזק עמדה זו, אתן כמה דוג"מות נוספות להקבלה שבין הצלבנות והציונות.

הצלבנים ניסו לקשור קשרים מדיניים עם הממלכה הארמנית (ואף היו נישואי-תערובת בין צלבנים וארמנים).

הצלבנים ישבו במירות ואילו אנו.. יישבנו את האדץ?

גם באימפריה הביזנטית. אך צרי-אופק במחנה הצלבני חיבלו בקשרים אלה - כשם שצרי-אופק בישראל דהיום מתנגדים לקשרים שלנו עם רב-סרן חדאד הלבוני, אנו משום שהם סתם שונאי-נוצרים, או משום שלא קראו את תולדות ממלכת הצלבנים.

האיסטרטגיה המדינית של המלכים הצלבניים הנבונים התבססה על תקיעת טריז מדיני בין האיסלאם של הצפון והאיסלאם של הדרום. לשם כך תמכו הבררנים הארץ-ישראליים בשליט הדמשקאי החלש, קיימו עימו יחסי ידידות, ואף קידמוניום ברמת-הגולן. אך

דברים מקסימים כתב אורי אבנרי (צלבנים וציונים, "העולם הזה" 2232), ובהם ההקבלה המדהימה ואף המדאיגה בין תולדות הצלבנים ובין תולדות עמנו.

אבנרי נגע במטרה - אך בקושי גירד את פני הקרחון, אולי כדי לא להלאות את הקורא הממוצע ולא לעורר יותר מדי את עוינותו. כאשר העליתי אנוכי בשעתו הקבלה כזו בישיבה של המפלגה הליברלית, נזופתי על-ידי הד"ר אלמלך רימלט, אשר ליגלו עלי באומרו כי הצלבנים ישבו במירות ואילו אנו, יישבנו את הארץ.

לו העמיקו המללגנים רק במיקצת, היו מגלים שבחלקו הדרומי של אגן היס-התיכון נאבקות מאז הפלישה הערבית שתי השקפות גיאוגרפיות שות"רות:

ההשקפה המוסלמית-פונדמנטליסטית-ערבית, אשר על-פיה כל חבל הארץ הזה, מהמיפרץ הפרסי ועד לאוקיאנוס האטלנטי, הוא מרחב-מחיייתו של האיסלאם, ואין בו מקום לשום ישות פוליטית-לאומית אחרת (עם זאת, האיסלאם הוא סובלני, ומשלים עם קיום לא-פוליטי של דתות ותרבויות אחרות).

וכנגד תפיסה זו התייצבו מדי פעם הכורדים, הברברים, הארמנים, הצרפתים והציונים. כל אלו גרסו שבמרחב זה יש זכות קיום מדינית גם לעמים אחרים - וכאן עוד נקודת דימיון בינינו ובין הצלבנים.

המוקיונים

"אני רק מנסה לחשב מהי הדרך הטובה ביותר לצאת מסבך היער", משיבה אליס בנימוס, "החשכה מתקרבת, התגידו לי בבקשה?"

התאומים מגחכים ברשעות. ראשית כל, הם אומרים, את חייבת להגיד שלום. כדי למנוע פגיעה בכבודם היא לוחצת את יד השניים בעת ובעונה אחת. מרגע זה ואילך מתחילה מסכת שלמה של חידודי-לשון, ריקודים בצוותא וסיפורי-מעשיות. התאומים מתנהגים באופן כה מוזר, עד שהילדה איננה יודעת עוד אם לשפוט אותם על פי מעשיהם או על פי כוונותיהם. בליבה מתעוררת המישאלה, שהעורב יניח לפתע וישים קץ "לקישקושים". אך התאומים עסוקים כבר במלוא המרץ בהכנות לדו-קרב: הם בוחרים בכלי-זין. אולם יש רק חרב אחת ומטריה אחת!

וכאשר אתה חוזר ומעלעל בין דפיה המצחיבים של ההגדה לוועידת ה"עבודה", על המתושלחים והמגנון, שבבלותם הייתה להם עדנה, אתה אנוס להעלות באוב את השאלה הכואבת: האם זהו הסצנריו הצפוי לנו מהתמודדות פרס-רבין, שכפי הנראה טרם חלפה? בלב מקונו החשש כי עוד נכונים לנו הפתעות כהנה וכהנה, והרעשן סובב ומסתובב, סובב ומסתובב.

יצחק סובול, תל-אביב

"להיפך", אומר השני, "אם זה ככה יתכן שזה כך, אם זה היה כך - היה זה כך; אך מאחר שאין זה כך אין הדבר נכון. זה הגיוני."

טוויילדריי וטוויילדריי

בלוף התיאטרלי של ועידת העבודה ובהתמודדות המנוכחת בין שני "הילדים" נשמעו נימות סוריאליסטיות המעלות בזכרון את מסעותיה של אליס בארץ הפלאות. אליס מגיעה למרשת-דרכים בה מופיעים שני שלטים, ושניהם מכוונים באצבע לעבר אותה הדרך, אך באחד כתוב "לבית טוויילדריי" ובשני "לבית טוויילדריי".

והיא נזמרת: טוויילדריי וטוויילדריי על דורקב אבירים החליטו טוויילדריי את טוויילדריי מטלטל "רעשן חדש שלי הוא קילקל!" לפתע צנח על ראשם עורב מניפצת שחורה כחבית זפת, נסו השניים כחץ מקשת והפלוגותה כבועת-סבון מתפוצצת!

כאשר אליס שרה את השיר אומר האחד: "אני יודע למה את מתכוונת, אך בשום פנים ואופן אין הדבר כך."

המיקוד

המטורף

שלוש ספרות. עובדה: ברחוב החשמונאים מתחילים מיספרי המיקוד ב-63, 64, 65 ו-67. אני רוצה לשאול את מר זכריה מיורוצקי שתי שאלות פשוטות:

כמה דוורים מחלקים את הדואר ברחוב לא ארוך זה?

האם הביבלוב הגדול במיספרי המיקוד פירושו חסכון, ייעול, כוח-אדם? מאחר והדוגמות לעיל נתנות לרכישה בכל בית דואר, במחיר שקל אחד, הייתי רוצה לשאול כמה עלתה הנהגת המיקוד, שבניתיים לא הצליחה. ואולי עוד שאלה תמימה: מדוע המיקוד מצליח במדינות אחרות, "פחות מתקדמות מישראל בטוח זה?" ולסיים אוסיף: ייתן לי דובר מישרד-התיקשורת הסבר הגיוני מדוע יש לסבך עוד יותר את המיקוד על-ידי מתן מיספר מיקוד למיספרי תיבות-דואר (ליד-עת הקורא: לכל 120 תיבות-דואר יש מיספר מיקוד משותף, ולתיבת-דואר תל-אביבית הנושאת מיספר 26257 יש להוסיף עוד מיספר מבלבל - 162-61)?

ואם מן מיורוצקי חושב כי אינני יכול "לשאת את הנטל שמעמיסים עליו השילטונות במולדת", הרי הוא טועה, שכן הוא עצמו עונה מיד לאחר מכן, ש"הדריי" שות הן שונות מבני תמותה במדינות אחרות, והעוב"ד דות טופחות על פני ה"מיעלים" הישראלים, שחיפשו "שיטות חדשות", שהציבו אינו יכול כלל לעמוד בהן.

עלי כהן, קופנהגן דנמרק

המיקוד הישראלי פטר אותנו (הכוונה כנראה למישרד-התיקשורת) מלעשות הכל פעמיים: מיון, כוח-אדם, הוצאות. האם הכוונה לידיעה שפורסמה לאחרונה, כי מיכתב מקריית-שמנה לקריית-שמנה ייעשה מעתה את דרכו דרך תל-אביב (בית-המיון החדש)? וזה חיסכון בכוח-אדם, בהוצאות ובזמן?

הדובר לא ענה על השאלה מדוע השיטה הזו לא תופסת. הדובר גם לא יכול להסביר מדוע דוור, היוצא

האשך הוויכוח בין הקורא לדובר מישרד-התיקשורת על שיטת המיקוד בישראל

מבית-דואר אחד לאיזור אחד, מקבל לידיו עשרות מיספרי מיקוד שונים. האם מיורוצקי ניסה פעם לברר לעצמו מדוע לבניין קולנוע מוגרבי (הגובל בשלושה רחובות) בתל-אביב יש שלושה מיספרי מיקוד (801-63, 323-63 ו-321-63). הדובר גם לא מסביר מדוע אין שום שיטה בסדר המיספרים. מדוע ברחוב החשמונאים התל-אביבי, שבו שישה מיספרי מיקוד שונים, אין המיספרים עוקבים או לפחות מתחילים באותן שתיים-

אני מבין לרוחו של דובר מישרד-התיקשורת, זכריה מיורוצקי, שהגיב (ה"עולם הזה" 2259) על "התקפת המיקוד" שלי. סוף-סוף הרי זה מתפקידו של דובר - להגיב.

בשבע שפורסמו דברי הייתי בישראל (קופנהגן אינה כה רחוקה מישראל, כפי שמר מיורוצקי מנסה ליצור את הרושם, ואני מצוי בישראל לעיתים קרובות). באותו שבוע ממש ערכת מישראל-פרטי בקרב אנשים שבהם נתקלתי. שאלתי אותם אם הם יודעים את מיספר המיקוד של ביתם או עבודתם. התשובה היתה משיכת כתף או הבעת תמהון, או שאמרו: "זה רשום אצלי באיזהו מקום". אזרח דני או אמריקאי זוכר את מיספר המיקוד. מדוע? מדוע הדואר הפנימי בארצות-הברית, דנמרק, הולנד ועוד, מגיע מכל מקום לכל מקום תוך יממה, ואף פחות, ובישראל הסירו כבר מזמן את ה"יוד מה"צבי" של הדואר, ונתר רק צב.

כותב הדובר הנכבד: "הטמבל" שתיכנן את שיטת